

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

НАУКОВО-ДОСЛУДНИЙ
ІНСТИТУТ

Є чимало наукових закладів, які довгий час працюють без віддачі, не створюють нічого цінного для народного господарства.

ВІДІРВАЛИСЬ...

п е р е ць

№ 13 РІК ВИДАННЯ XV

ЦІНА 1 КРБ.

КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1955

Здоровецькі БУЛІ.

Лист начальникові
управління сільського господарства
Хмельницької області
С. В. ШУЛЬЗІ

Шановний Степане Васильовичу!

Привіт вам! Привіт вам якнайсердечніший і водночас, що називається, найагрономічніший!

Дозвольте, Степане Васильовичу, не дуже затримуючи вас, виснити деякі питання, зв'язані з використанням агрономічних кадрів на дорогій і вам і нам Хмельниччині..

Якось ми розговорилися з одним товаришем з Вінниччини про причини, які стоять на заваді до вирощування добрих на нашій землі врожаїв, і зауважили, що плинність, несталість агрономічних по колгоспах кадрів, на наш погляд, не дуже сприяє і врожаєві, і взагалі розвиткові економіки колгоспів.

Наш співбесідник аж розгнівався:

— Ви в нашій області вбачаєте плинність агрономічних кадрів? Ха-ха? (так таки й хаханув наш співбесідник! І саркастично хаханув!). Ви б, каже, подивилися, що робиться в цій справі у Хмельницькій області! Отам так плинність!

— Агроном, — сказав він, — у Хмельницькій області — посада дуже рухлива і, можна сказати, мандрівна посада.

— Невже? — здивувалися ми.

— Ви собі хоч невжекайте, хоч не невжекайте, а факти — річ, говорять, уперта.

Та я познайомив нас наш співбесідник з багатьма дуже сумними фактами, взятими з живої дійсності багатьох МТС і колгоспів вашої області. Самі розумієте, що в такому коротенькому листі не описуєш всього того, що понароцазував нам наш співбесідник; отож я зосереджу вашу увагу лише на фактах, що мають місце в Мало-Клітинській машинно-тракторній станції, Базалійського району. Директор цієї МТС товариш Пелих переставляє агрономів з такою швидкістю, як шахісти передставляють фігури на шаховій дошці під час блицтурнірів. Раз — сюди, два — туди, три — он куди. Торік у самісінській жниві одним лише наказом № 299... Але стривайте. Не позбавлений гумору, наш співбесідник почав читати вищіменований наказ ніби на огляді художньої самодіяльності, копіюючи старого диякона в церкві, що читав численні граматики «за здоров'є» й «за упокой».

Дуже інтересно вийшло.

Він почав:

— Наказ № 299 і т. д. і т. ін... Агрономів — ім'я рек! — пересунуты у колгоспи: Михасика — в ім. Молотова, Фіяорчука — в ім. Сталіна, Ніну Коновалюк — в ім. Леніна, Устичука — в «Перемогу», Булковського — в ім. Мануйльського, Комаринця — в ім. Чкалова, Глабая — в «Перемогу», Ящука — агрономом-овочівником — і т. д. і т. ін...

Ми слухали, слухали, та й почали сміятися. А потім схаменулися, бо коли таке робиться на огляді художньої самодіяльності, то це таки справді смішно й весело, а коли така практика існує в роботі, — то тут уже не сміятися, а плакати треба.

До чого це призводить?

До того, що тралілося, приміром, у колгоспі ім. XV з'їзду ВКП(б). За один рік тут перемінилося аж всім (всім!) агрономів.

Причини такої агрочехарди?

Різні причини, а найголовніші це — ставлення до спеціалістів голови колгоспу Похальчука, — він агрономів не полюблєє, ставиться до них носозадерикувато, не забезпечує квартирами і взагалі не створює нормальних умов для праці їхньої...

А секретар райкому партії по зоні МТС т. Шишкін — теж холодочком до цієї справи.

От і наслідки!

Так як ви гадаєте, Степане Васильовичу, — така обстановка сприяє піднесенню сільського господарства області?

Як казали колись в дореволюційній Одесі:

— Навірное наврад!

Привіт Вам і побажання успіхів від усього серця.
Од вашого ПЕРЦЯ.

І під час гарячих жнів
Будь напоготові,—
Щоб бур'ян не вкоротив
Віку бурякові.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

у багатьох районах Чернігівської області зволікають будівництво силосних споруд.

— Якщо вони і далі так копатимуться, то взимку доведеться нам усім, півніку, кукурікати.

Мал. БЕ-ША

— Пиши, що й цей вагон готовий до хлібних перевозок.

ТЕЦІН внезванець

У пам'ятну осінь 1953 року з заводів і фабрик країни виїздили працювати на село кваліфіковані спеціалісти: інженери, техніки.

І Марко Наумович Рейдер, інженер Барнаульського котлозаводу, домігся призначення на посаду головного інженера в Марушинську МТС, Алтайського краю. Напучуваний дружніми побажаннями, з легким серцем, без тривог і сумнівів вирушив він у путь.

Іхав Марко Наумович, іхав і приїхав аж у Київ. Ні, це була не пересадка. Причому тут пересадка — де Марушинська МТС, а де Київ! Просто Марко Наумович накивав п'ятами з Алтаю й опинився в Києві під теплою опікою своєї тещі, завідуючої міським дитсадком № 17, Олександри Кирилівни Гуриной.

І от, у той час, коли в Алтайському крайовому управлінні сільського господарства били на сполох, шукаючи пропавшого головного інженера Марушинської МТС, поріг кабінету заступника міністра сільського господарства УРСР т. Крилова переступила енергійна й рішуча жінка. Це була теща Рейдера — Олександра Кирилівна Гуриня. З пафосом і ліричними відступами почала вона доводити заступникові міністра, що сільське господарство України без такого фахівця, як Марко Наумович Рейдер, обйтися не може.

Невідомо, з яких міркувань Олександр Федорович Крилов поклався на рекомендацію енергійної тещі і написав до Міністерства сільського господарства СРСР листа з проśбою відкликати з Алтаю незамінного для України спеціаліста.

Хто посміє тепер обвинувачувати інженера Рейдера в дезертирстві з Алтаю, коли втеча його узаконена такими авторитетними організаціями? Марко Наумович дістав призначення на посаду головного інженера Григорівської МТС, поблизу Києва. Одержав він за проїзд з Алтаю і перевезення багажу підйомні, ще й одноразову допомогу — всього близько 6 тисяч карбованців. Влаштовуйся, мовляв, чоловіче, поблизу столиці й тещі.

І почав Рейдер, як писав він перед цим у своїй заяві до міністерства, «личним трудом участвувати» у боротьбі за піднесення сільського господарства. «Участь» це зводилося до безперервних зусиль, скерованих на те, щоб його... вигнали з МТС. Марко Наумович і автомашини ганяв, куди заманеться, і в Києві по кілька днів відсиджувався, і кері-

ництва МТС не визнавав. І таки дочекався Рейдер свого свята: звільніли його з МТС. Стрілонув крилами перелітний птах і опинився знову в Києві, у теплому гніздечку своєї тещі Олександри Кирилівни Гуриной. Теща зятеві одразу й посаді знайшла — настановила його завгоспом у тому самому дитячому садку, яким сама завідує.

Не кожному дитсадку щастить мати на посаді завгоспа дипломованого інженера — випускника Київського політехнічного інституту. Та не кожний же й головний інженер МТС піде працювати завгоспом. А от Марко Наумович, як бачите, пішов, тільки називав у своїх заявах дитсадок — заводом. Завдяки цьому й відмовився Марко Наумович іхати до Гребінківської МТС, куди його посилали: не можу, мовляв, на заводі працюю!..

Зовсім уже було заспокоїлася Рейдерова душа, та не заспокоїлося Київське обласне управління сільського господарства. Воно зажадало, щоб Рейдер повернув державі ті гроші, що одержав, коли мав іхати на село. Але Маркові Наумовичу легше з душою розлучиться, ніж з грошима! Кинувся він за порятунком до заступника міністра сільського господарства УРСР т. Крилова. Рейдер гадав, що коли т. Крилов допоміг йому узаконити втечу з Алтаю, то він допоможе йому і в справі з грошима. Рейдер написав заступникові міністра листа, від якого за кілометр одігнить шантажем. Марко Наумович вимагає, щоб у наказі про його звільнення правди не писали, і щоб йому обов'язково подарували шість тисяч карбованців державних грошей. Крім цих вимог, Рейдер у своєму листі паскудив усіх, хто стає йому на заваді. І секретаря райкому партії того району, в якому він байдикував, і працівників обласного управління сільського господарства, навіть інженера, призначеної до Григорівської МТС на його місце.

Але т. Крилов не взяв під свій захист тещиного висування, дезертира Рейдера, і справа дійшла до суду. На суді Марко Наумович зумів відбрехатися, збив усіх з пантелику, і суд справу відклав.

Тимчасом Рейдер, використавши своє завгоспівство у дитсадку, як трамплін, перескочив уже на Хрешчатик, у конструкторське бюро Міністерства міцевої і паливної промисловості. Зашився в шпарку і хихикає. Реготав би голосно, та ще побоюється, щоб не почули та знову про гроши не згадали.

Але ніхто тепер Рейдера не чує, ніхто про гроши не згадує. Так ніби й не було цього рвача на світі.

О. РЯБУХА.

Там, де спіють макарони

РЕЙД КРОКОДИЛА ТА ПЕРЦЯ

ЗІПСОВАНА ОБІДНЯ

Нішо не віщувало грози. На променистому кооперативному небосхилі—ні хмаринки. Помітні успіхи яскраво опромінювали зал, у якому проходила республіканська нарада по торгівлі сільськогосподарськими продуктами на комісійній основі. Представники з місця в міру критикували київське начальство і так само в міру викривали свої недоліки. Все йшло, як по маслу.

І треба ж було, як на гріх, виступити Якубову з Чернігова...

— По нашій області, — повідомив він, — роз'їжджає темний ділок Кольчинський, якого ми вигнали раніше за різні махінації. Він проліз у Нікопольський міськоопторг і від його імені скуповує в районах продукти, роздуває ціни.

Досить було цієї маленької хмаринки, як знялася громовиця. Голова правління Укоопспілки Степан Федорович Маликов сердито кинув:

— Товариш Дрожко тут? Що скажете на своє віправдання?

Сторопівши від несподіваного запитання, директор Нікопольського коопторгу Дрожко підвівся і, переступаючи з ноги на ногу, розгублено пробурмітів:

— Я, власне, не в курсі... Мене завели в оману...

Тут уже голова не витримав і, вкрай розгніваний, обрушив на Дрожка цілу лавину не зовсім делікатних епітетів. Дрожко ладен був крізь землю провалитися і, щоб не викликати своєю присутністю ще більшого гніву, негайно зник.

Звичайно, негаразд вийшло. Солідний керівний товариш, на очах усіх, не витримав і дав волю почуттям. Але ж його треба зрозуміти. Які чудові цифри і повчальні факти підготував апарат для цієї наради! Це ж не жарт: за минулій рік на комісійній основі було продано на Україні сільськогосподарських продуктів на 623 мільйони карбованців! А цього року коопторги продадуть продуктів на мільярд, якщо не більше! Багатьом колгоспникам вже не треба іхати до міста; щоб збути свої продукти, — вони здають їх на комісію свої же кооперації. Колгоспники одного лише Макарівського району, Київської області, завдяки комісійній торгівлі заощаджують за квартал близько 18 тисяч чоловіко-днів! Як бачите, є чим хвалитися.

І на тобі — ото ротозій Дрожко зіпсував організаторам наради усю обідню! Голова правління Укоопспілки довго не міг заспокоїтися. Та поступово гроза вщухла і нарада знову ввійшла в свою мирну колю.

КАНДИДАТИ В ІМЕНІННИКИ

У перервах між засіданнями неприємний інцидент з Дрожком обмірковувався дуже жваво.

— Повезло сьогодні ворошиловградцям...

— Невже преміювали? Не чув...

— Куди там до премій! Не до жиру, аби живу. Дуже просто і вони могли стати сьогодні іменінниками. Що Дрожко? Через недогляд прийняв одного пройдисвіта. А у Ворошиловградському коопторзі сім позаштатних заготівників! І всі мають доручення на закупки продуктів за межами області.

— Одчайдушні люди! Невже вони не знають, що подібні операції з позаштатними заготівниками найсуворіше заборонено?

— Ще як знають! Але тільки посміхається: ось наші орли показуть клас роботи, а тоді й слова нам ніхто не скаже. Самий Айвазов чого вартий! Там такий, що з вареного яйця курча вилупить. Але Айвазов не з дурних. «На курчатах, каже, дачі не будуеш і шуби не пошиш!» За гроши Ворошиловградського коопторгу він закупив у Грузії сорок тонн яблук. Привіз яблука у Ворошиловград і з допомогою підставних осіб здав їх на комісію... тому ж коопторгові, але втрічі дорожче. На цій операції Айвазов «вилупив» не якесь там курчатко, а триста тисяч карбованців і спокійно поклав їх собі в кишеню.

А в іншому кутку на всі лади обмірковували: чому ота гроза на нараді обминула директора Хмельницького коопторгу Мазуренка?

— Адже Мазуренко завербував не одного, не сім, а зразу десять позаштатних «орлів-заготівників».

— І що ж вони — теж орудують за межами області?

— Не на тих напали! Щоб не утруднити себе, ці «орли» далеко не літають. Колгоспники продають кооперації свої продукти...

— А вони оформляють договори, що ці продукти ними залоговано?

— А ви звідки знаєте?

— Чували... Про Мазуренкових «орлів» гучна слава йде. Серед них є такий собі Кушнір. Він ухитрився за один день скласти 58 договорів у 27 селах, розташованих в семи районах!

— Як же йому вдалося бути всюдусущим?

— Запитайте керівників Хмельницького коопторгу: вони вірять чудесам і щедро виплачують Кушніру комісійні проценти.

ДЕ Ж СПІЮТЬ МАКАРОНИ?

Голова правління Укоопспілки так розхвилювався, що й не помітив, як нервою закрутися на своїх місцях ще кілька чоловік, ладних залишили нараду. Та й було чого ім тривожитись!

Сімферопольському коопторгові потрібен крохмаль. Чого простіше: з'язатися з заготконторами райспоживспілків хоч би й Київської області і домовитись, щоб вони закупили крохмаль. Але дирекція коопторгу вирішила віддати перевагу якомусь М. Гергелю.

І Гергель показав, на що він здатний! Добув крохмалю на чотириста

тисяч карбованців! Але, що найбільше вражає, цю операцію з крохмалем він здійснив по телефону, не виходячи з своєї квартири, розташованої, до речі, за три будинки від Укоопспілки.

Захопившись комерцією, деякі коопторги приймали від окремих осіб продукти в необмеженій кількості. Наприклад, Миколаївський коопторг прийняв від гр. Робочого з села Прибужани, Вознесенського району, 17 тонн рису! Миколаївські кооператори повірили тому, що одна людина здатна вирости і зібрати таку кількість рису!

А що вам відомо про край, де ростуть, цвітуть і спіють макарони? Призначатися, і ми не знали, що десь є така благодатна земля. Та бач, діячі Черкаського коопторгу достоту встановили:

— Макарони чудово ростуть у м. Будьонновську, Ставропольського краю. Троє громадян Будьонновська, які ніколи не займалися сільським господарством, виростили рекордний урожай макаронів — п'ять з половиною тонн!

Черкаський коопторг радо закупив на пні ці макарони, як новий вид сільськогосподарських злаків.

Такі «масштабні» операції допомагали деяким коопторгам легко виконувати план, а Укоопспілці — прикрашати приемними цифрами зведення і рапорти. Але ж, зрозуміло, ці операції найбільше «допомагали» спекулянтам, які тут орудували під виглядом колгоспників.

БАГАТОЛІКІЯ МИХАЙЛЯНЦ

При всьому цьому нам дуже не хотілося б, щоб у читачів склалось хибне уявлення про коопторгівські кадри. Правлінню Укоопспілки не доводилось побоюватись, що наприкінці наради зал зовсім спорожніє. Подібна колізія — виключена. Адже працівники коопторгів у своїй переважній більшості — безумовно випробувані і перевірені кадри.

Але, пробачте, що ми бачимо? Хто це там, боязно озираючись, намагається непомітно вислизнути з залу засідань? Невже це представник Київського коопторгу? Київському коопторгу, здається, нічого боятися. Його плодотворна діяльність проходить на очах у керівників Укоопспілки — бо ж коопторг розташований в одному з ними приміщені.

На жаль, ми не помилились — так воно і є! Представник Київського коопторгу вирішив чурнути з наради, не чекаючи грізного запитання С. Ф. Маликова. Чим же він провинився? Розкриємо таємницю.

В активі коопторгу лічиться особа, варта пильної уваги, — Михайлінц. Живе він постійно в Ташкенті, служить у Києві, а заготівлі веде у Таджикистані. Але й цього йому мало. В одній руці Михайлінца доручення Київського коопторгу на закупку у таджицьких колгоспах продуктів для Києва, а в другій руці — доручення таджицьких колгоспників на реалізацію їхніх продуктів у Києві. І Михайлінц, немов те ласкаве теля, що двох маток ссе, одержує винагороду за одні і ті ж операції і від київських кооператорів, і від таджицьких колгоспів. Лише на одній такій операції він ухопив всього-навсього 35 тисяч карбованців.

А спробуйте натякнути про сумнівні операції Михайлінца, в коопторзі скажуть:

— А нам хоч би й пес, аби яйця ніс!

У ЗАХМАРНИХ СФЕРАХ

Голова правління Укоопспілки С. Ф. Маликов прийняв нас люб'язно і привітно. Легко оперуючи цифрами та фактами, він барвисто змалював сучасне і майбутнє комісійної торгівлі на Україні.

Ми готові приєднатися до слів нашого співрозмовника: майбутнє комісійної торгівлі справді велике. Щождо сучасного, то, при всіх незадеречних успіхах, ним задовольнитися не можна.

Осудивши себе в думці за безтактність, ми обережно запитали:

— Чи правда, що коопторги залишають до заготівель позаштатних агентів?

— Що ви, що ви? — рішуче заперечив Степан Федорович. — Адже це категорично заборонено. Позаштатні заготівники можуть бути лише на низах — у сільСТ, але ж це звичайні колгоспники! А в містах, у коопторгах — про це й думати не можна!

— Чи правда, що деякі коопторги за допомогою агентів провадять комісійні закупки за межами республіки?

— Що ви, що ви? За межі України наші коопторги не виїжджають.

Не бажаючи, мабуть, порушити ідеїлічної картини, створеної у своїй уяві, Степан Федорович змалював справу так, що нікопольська історія — це просто випадкове непорозуміння.

Ми уважно слухали Степана Федоровича, і нам стало ясно.

Важливу нову справу — комісійну торгові сільськогосподарськими продуктами — подекуди довірили шляпам і розвязав. Вони навстіж відчинили кооперативні ворота перед шахраями і спекулянтами, яких і на гарматний постріл не треба було до себе підпускати. А керівник споживчої кооперації України замість того, щоб «слів не тратити даремно» там, де треба «владу застосувати», витає у захмарних емпіреях.

Одного лише ми ніяк не змогли зrozуміти:

— Кого, власне, обманює Степан Федорович Маликов?

Ю. ВЕСЕНІН,

Л. ГРОХА,

спец. кореспонденти Крокодила та Перця.

ЛЮДИНІ НІКОЛИ...

Каємося: грішні! Знали, що Микола Захарович Колосов людина зайніта, керує в Одесі облпромрадою, — проте потурбували його: надісли на його ім'я листа. Це був не звичайний лист. У ньому нас сповіщали про серйозні зловживання в Котовській артлі ім. Тарасова, підпорядкованій Одеській облпромраді.

Що ж зробив Микола Захарович, одержавши цей серйозний сигнал?

Одверто кажучи, — не знаємо. Півтора місяця т. Колосов мовчав, наче язика проковтнув. А коли ми набралися сміливості і порушили його мовчанку письмовим нагадуванням, то за кілька днів одержали назад це нагадування з припискою: «У нас такого письма нет (закарючка)».

Чи справді «такого письма нет»?

Нісенітниця!

Сигнал був надісланий Миколі Захаровичу Колосову рекомендованим листом. Перед нами — офіціальне підтвердження Одеського поштамту: 8 квітня 1955 року лист вручений адресатові через його секретаря.

Пишемо оце і знову нас гризе сумнів. Адже ж знаємо, що т. Колосов — дуже зайніта людина. Може, зайніта до того, що не тільки на стелю, а й на свій стіл глянути ніколи?

ПОВІЛЬНО ПОСПІШАЮЧИ...

Сім разів одмір, а раз відріж. Так люди кають, а коли до діла прийде — не завжди так роблять.

Коли правління колгоспу ім. Петровського вирішило будувати електростанцію, воно не те що сім, а жодного разочка не примірялося, а відразу ж поспішило купити локомобіля за 97 тисяч карбованців.

А коли вже купили та привезли, то раптом виявилося, що для локомобіля нема палива: в колгоспній торфорозробці всі запаси вичерпалися...

— Що ж робити з локомобілем? — звернулися колгоспники до виконкому Черкаської обласної Ради.

Виконком правильно розсудив, що колгоспові треба допомогти, і зобов'язав обласне управління сільського господарства передати машину в інший район, де її зможуть використати за призначенням.

Збагнувши, що непорозуміння з локомобілем сковалося через надмірну поквапливість правління колгоспу, працівники Черкаського обласного управління сільського господарства вирішили не поспішати. Два роки у них пішло на те, щоб обміркувати, як до діла приступити. Нарешті, на третій рік приступили до діла й почали примірятися, кому саме локомобіль передати. Вже не сім, а сімсот сімдесят сім разів примірялися, а кінця-краю тим примірянням не видно.

Отак, повільно поспішаючи, чого добого, доміряються до того, що в колгоспі на торфовищі знову торф утвориться. Тоді локомобіль перевозити вже нікуди не треба буде...

В УЯВЛЕННІ ДЕЯКІХ «ЗНАВЦІВ» СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА:

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

Фуражна корова.

•Ділове порося.

ЗБИТОЧНИК

Удається інколи такий хлопчик, що де не повернеться, то шкоду зробить. Одним словом — збиточник. Але є збиточники серед дорослих і вельми солідних людей. От, приміром, Іван Григорович Лунев, начальник будівельно-монтажного управління № 1 тресту «Артемшахтобуд». Що не зробить очолене ним управління — на збиток вийде.

Торік будували-будували, в кінці року сіли баланс підводити.

Підвели: шість мільйонів збитків!

У Горлівському міськкомі партії і в тресті дуже грізно насварилися пальцем на Лунєва і сказали:

— Будуй далі!

І взявся Іван Григорович до діла. Ой, лишенько! За перший квартал цього року мало не 700 тисяч карбованців збитків.

— Звідки така напаст? Звідки така біда? — заволав Іван Григорович Лунев — найперший і найполнім'яніший у Горлівці оратор. — Працюєш, сил, здоров'я, талант, нічого-нічого не шкодуєш, не бережеш, а маєш самі збитки.

Свята правда. Нічого товариш Лунев не бере і не шкодує. — Черконе пером — і щезає

у безвість сила дерева, цементу, скла, арматури, — все списує і не оглядається.

Споруджували якось під керівництвом Лунєва копробункер, а це така пришахтна споруда, що лиш на риштування навколо неї пішло 800 кубометрів лісу.

Ну, копробункер збудували, 100 кубометрів лісу з риштування віддали на дрова, а решту списали без сліду.

Це, так би мовити, комбінований спосіб переведення державних коштів на ніщо. А то є ще в Івана Григоровича прямий спосіб розтринькувати гроши. Набере гурт людей понад штатний розпис і примудряється ім зарплату виплачувати. Торік виплатив понадштатним працівникам мало не 100 тисяч карбованців.

Де вже при таких витратах прибуткам взятися? Нема їх та й нема!

Зате не гасне благородне завзяття до промов у збиточника Лунєва. Як тільки побачить де трибуну, одразу промовляє, та все з жаром, та все з полум'ям. За економію матеріалів, за здешевлення будівництва агітує. І ніхто не бачить, що збиточник на трибуні — соловей, а на роботі — достеменно як та птиця, що готовий сир з рота випустила.

— Цей хлопчина вельми вчений:
Хліб молотить лише печений!

КЕМІНЕ СМІЄТЬСЯ...

Ім'я видатного класика туркменської літератури сатирика Кеміне (що означає — ваш покірний слуга) відомо кожній людині на його батьківщині. Він не залишив після себе ні надрукованого, ні записаного рядка своїх віршів. Але народ зберіг їх у своїй пам'яті. Із уст передаються легенди про його бідняцьке життя. Ось деякі з них.

I

ЧИМ МИ Й ОБРАЗИЛИ?

Весь вік трудився Кеміне,
Гіркот узів немало.
Все думав: лихо обмине,
Воно ж — не обминало.

Ходив один, бродив один,
На байв мав обиду,
І ось його найстарший син
Спітав після обиду:

— Скажи, мій батьку, чи колись
Ми висохнем от поту?
Вже сили в нас перевелись,
Ми прокляли роботу.

Ми всі старієм з кожним днем,
Нужди і горя свідки.
Коли ж убогість проженем
З своєї мі кийтки?

I посміхнувся Кеміне:
— Послухай, сину мій, мене.
До нас убогість забрела...
Та ти ж — молла, і я — молла.
І ми уже не діти,
Тому й кажу: пора прийшла
В житті все розуміти.

Живем ми тихо, мирні ми,
І не хвалимось перед людьми,
І бідняків, як знаєш ти,
Ми теж не ображаем...

Куди ж убогості піти?
Ми їй не заважаєм...

II

ДУРНИЙ ЗЛОДІЙ

Раз Кеміне в кибітці спав
Після труда своєго,
А злодій, що вночі блукав,
Схопів щось вкрадти в нього.

* Молла — звичайне звернення до грамотої людини.

Він шарив тихо в темності,
Але кутки були пусті.

А Кеміне в цей час проснувсь.
Хтось, че, лазить наче.
І так сказав:
— Як подивлюсь, —
Таких дурних не бачив.

Щò вкрадти в мене думав ти,
Куди дивились очі?
Тут вдень нічого не знайти,
Не те що серед ночі.

III

ДВА КРОКИ

Був той бай друзів наскликав,
Тож випить є потреба.
І Кеміне, щоб заспівав,
Покликали до себе.

— Ти, Кеміне, нам заспівай
Таке, щоб слухати варто... —
Та тут один великий бай
Розгнівався не на жарти.

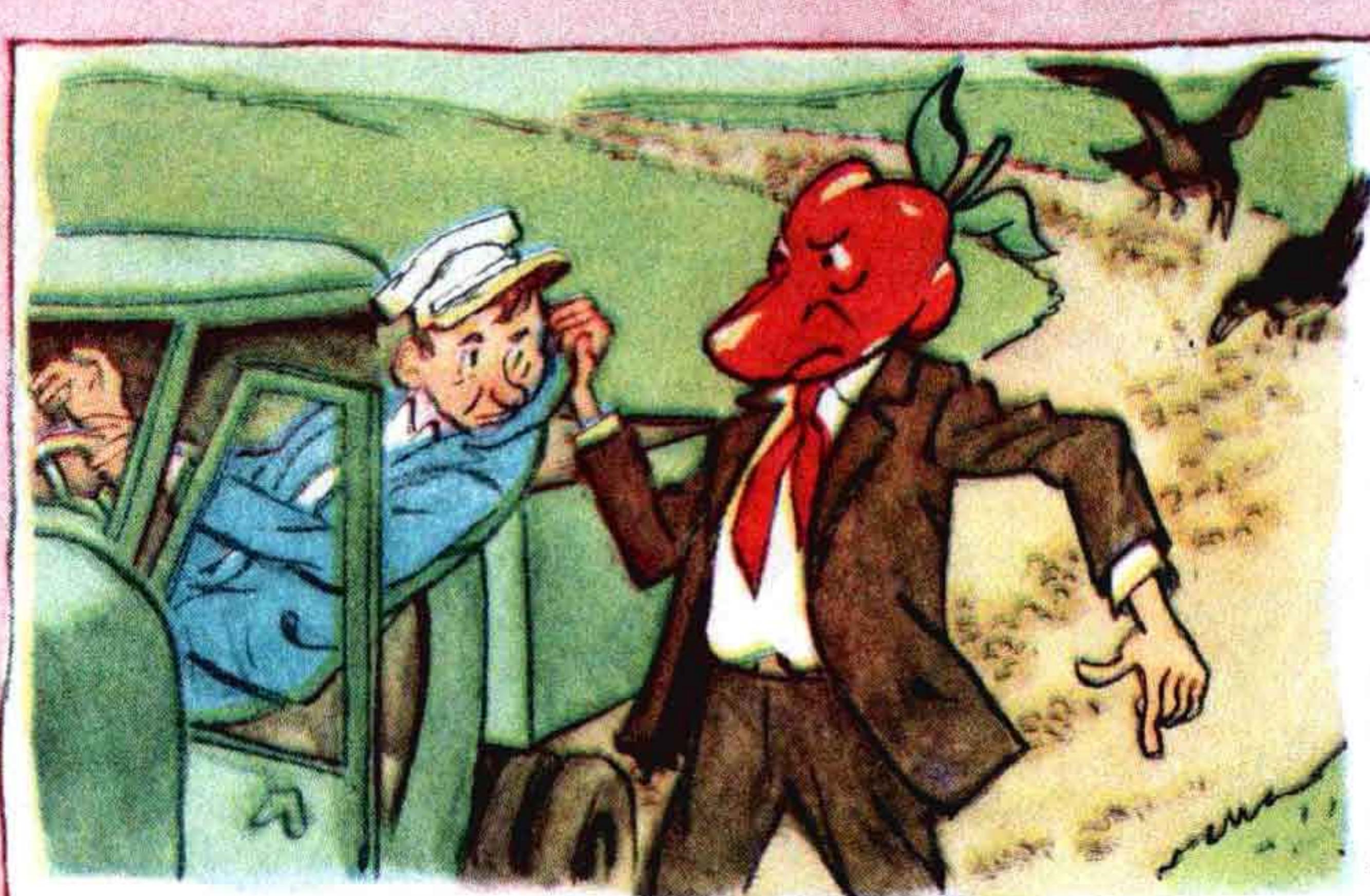
— Насмішка, мабуть, це гірка —
Нема гіркіш у світі! —
Що слухати бідняка
В убогому лахміті.

Заради цього старика
Нас палить люті спека.
Та він же втік од ішака
Не так уже й далеко.

— І правда, — мовив Кеміне, —
Тепер послухайте мене.
Ми можем це провірить:
Я хочу відстань зміряти. —

I встав шахір старий зі зла,
Халат майнув широкий:
— Від мене до цього осла
Всього лише два кроки!

Ярослав ШПОРТА.

— Стій, шофере, не спіши.
Ти чого зіваєш?
Ти для чого битий шлях
Хлібом засіваєш?

Учепився за руля,
Як дитя за цяцю,
І не бачиш, що у пил
Топчеш людську працю...

СЕРЦЕ НЕ КАМІНЬ, або НЕ ТАКА СТРАШНА РЕВІЗІЯ, ЯК ЇЇ МАЛЮЮТЬ

Мал. В. ГЛІВЕНКА

КУДИ ІДЕШ, Я ВТУШЕ?

НЕЗВІДАНІ ШЛЯХИ

Ось, мчить автовантажник. Він мчить вперед, хоч його моторна частина повернула назад.

А ось кудися поспішає директор Львівського заводу автовантажників Андріян Антонович Никаноров. Куди?

Дивиться директор заводу начебто вперед, а куди простре — не скажеш. Шляхи Андріяна Антоновича незвідані.

Іздив, пряміром, Андріян Антонович у Москву, у главк, по сталевій дріт для Львівського заводу автовантажників. Одергав і повіз його... у Мінськ. Калякувати.

А заводський каліброчний стан що робить?

Заводський стан як стояв уже не один рік на складі, так і досі стоїть. Андріян Антонович береже техніку! А за перевезку дроту в Мінськ і з Мінська щомісяця платить по 30—40 тисяч карбованців.

Потрібі, скажімо, заводові труби. Чекати, доки їх привезуть залізницю! Ні, т. Никаноров залізниці не довіряє. За трубами він відрядив у Нікополь автомобільний транспорт. Автомашини повернулися, звали труби на заводському подвір'ї. Вони лежать і ріжавіють, а заводська бухгалтерія тимчасом порівняє тариф автотранспорту із залізничним і підراховує, скільки ж грошей вилітіло з каси через нікопольські труби. Виходить круглененька цифра: 6.200 карбованців.

— Ні, ці гроши все ж таки не викинуто на вітер, — говорить головний інженер заводу Анатолій Олександрович Гуляницький. — Труби нам знадобляться...

— А карбід?

— Карбід теж... Але його ми, звичайно, возимо не автомашинами.

І справді — машинами карбід на завод не возять. На це є авіація. У травні за доставку літаком карбіду з Кавказу завод заплатив 9.210 карбованців. А залишцею це коштувало б тільки 200.

— Ми не якось там артіль!.. любить говорити директор заводу т. Никаноров. — Не можемо ж ми тримтіти над кожноки копійкою...

Але з копійок складаються карбованці. З карбованців — тисячі... Торік на заводі сума так званых непередбачених втрат становила 692 тисяч, а за п'ять місяців цього року непередбачені втрати вже сягнули 350 тисяч карбованців.

Такого навантаження не витримає навіть автовантажник, хоч він і наділений багатима кінськими силами!

З ЗАПЛЮЩЕНИМИ ОЧИМА

І автовантажник, дійсно, не витримує. Не раз йому, бідолашному, доводилося вислухувати докорі, що в нього, мовляв, «грайка слаба». Не раз у нього стріла зринувалася, не раз він сам перекідалася...

Нічого не відєш: старість (конструкції) — не радість. Вже багато років ця конструкція не сходить з конвеєра, а заміні йї не видно...

Правда, створило було конструкторське бюро заводу

нову модель — «4006». Від старого, недосконалого, стандартного типу автовантажників, які завод випускає з першого дня свого існування, нова машина відрізняється тим, що вона... набагато гірша.

Коли ще випробовували модель автовантажника «4006», всі бачили, що його стріла потребує значного підсилення. Всі — крім дирекції. Директор заводу т. Никаноров, головний інженер т. Гуляницький і головний конструктор т. Долгопольський швиденько запустили своє дітище у серійне виробництво і задерли носи: он які, мовляв, ми — рухаємо техніку вперед!

Отак з задертими носами і ходили, аж доки ім не почали тикати реклами: зриваються, летять стріли з нової машини, брак, а не автовантажник!

Ні, — вирішили керівники заводу, — тишише ішіш — далі будеш... Уклонилися низенько старому неміцькому автовантажнику, а нову модель тихенько зняли з виробництва.

Кому роботи стало менше, а бухгалтерії — прибавилось. Тепер вони підраховують, в скільки сотень тисяч карбованців вскочіло державі оте недоношене створіння.

КОНСТРУКТОРСЬКО ОХОРОННЕ БЮРО

Львівський завод автовантажників — підприємство повністю нове, оснащене передовою технікою. Як же тут техніку використовують?

— А, мабуть, так, — невесело посміхається один з слюсарів кузовної дільниці, — як ще за царя Гороха, коли людей було трохи...

Слюсар, зігнувшись, на долівці монтує кабіну. Сталевий лист треба зігнути — і слюсар гне, натискуючи на метал коліном. Борті кабіни треба з'єднати — і слідом за слюсарем по долівці совається зварювач. У таких же умовах проводиться монтаж і зварювання корупса маслобака.

А де ж техніка?

Директор заводу т. Никаноров, як уже згадувалося, бере жіл, як зінці ока. Ще в 1953 році раціоналізатор т. Кривошапка запропонував використати заводську електрорішову машину для автоматичного зварювання бака та інших деталей. Йому похвалили за раціоналізацію. Йому доручили виготовити технічні креслення. А коли креслення були готові, іх приняв головний технолог заводу Іван Григорович Ліщинський і тихо, як і личить на похороні, навіківчи поховав у довгій шухляді свого стола. А коли головний технолог поховав, то й директор у шанобливому мовчанні голову скилив.

Не одну цю раціоналізаторську пропозицію спіткала така лиха доля. Багато іх лежать у відділі головного технолога, а ще більше — у центральному конструкторському бюро.

Слюсарі галасу було торік, коли раціоналізатори т. Левіт і Нирков подали пропозицію про заміну гумових шлангів високого тиску металевими трубками! Головний конструктор тоді зразу ж прибіг до головного

інженера і потягнув його в кабінет директора. Утрьох вони сіли й підрахували, що впровадження пропозиції раціоналізатора даст заводові щорічно 900 тисяч карбованців економії.

А далі що?

Далі — нічого. Ідея новаторів живе в серцях керівників заводу, а підприємства, як і раніше, випускає машини з дорогими і малоекспективними гумовими шлангами.

А раціоналізатори ж не тільки на папері, але й на практиці довели цінність своєї пропозиції. Вони поставили металеві трубки на діючу машину, підіхали до вікна конструкторського бюро й продемонстрували її в дії.

Та... іхали, возилися — і за пень зачепилися...

ВПЕРЕД ЧИ НАЗАД?

Завод торік не впорався з державним планом. Він і цього року місць у місяць недодає десятьки машин. На заводі 40 процентів усіх робіт виконується вручну. Декою лякають такі цифри. Але — не керівництво.

— Ми тепер докорінно змінюємо технологію, механізуємо ряд виробничих процесів, — каже директор заводу т. Никаноров.

Головний інженер т. Гуляницький доповіє:

— Ось, наприклад, цей дрібних серій. Ми вже застосували там кільканадцять спеціальних пристрій, які підвищують продуктивність праці робітників.

Ми довго шукали ці пристрій в цеху і, нарешті, знайшли 10 штук у... кладовій. Начальник цеху т. Пузаков ретельно наслідує приклад директора: він теж береже техніку!

І директор, і головний інженер багато і часто говорять про ритмічність роботи, про графік. А поки вони говорять, одні цехи простоюють, а інші трясе лихоманка.

Кілька днів підряд стояє конвеєр. З нього за ці дні не зійшла жодна машина. Невже аварія?

— Що ви! — заспокоїли нас робітники конвеєра.

— Гляньте на календар.

Календар показував першу п'ятідіенну місяця.

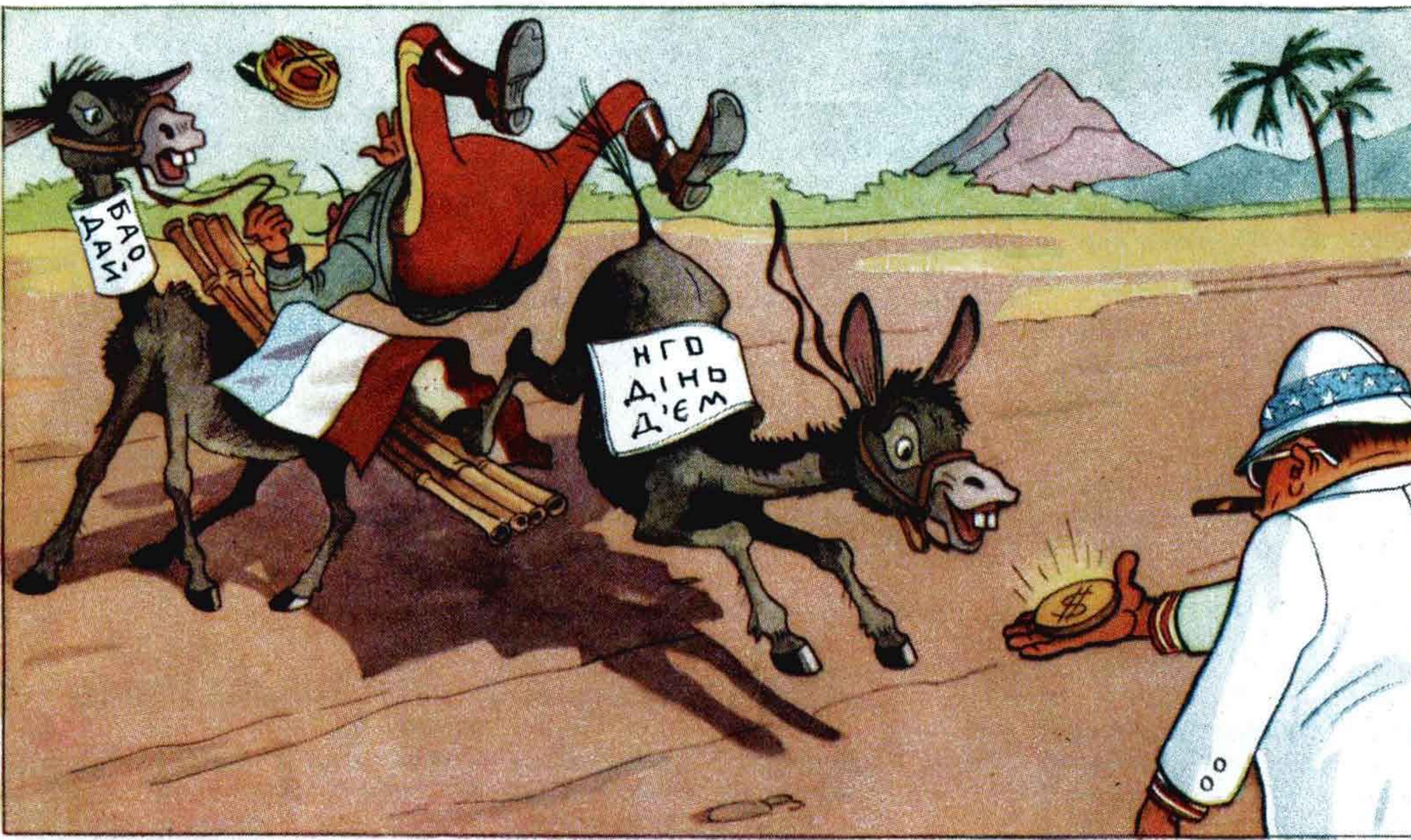
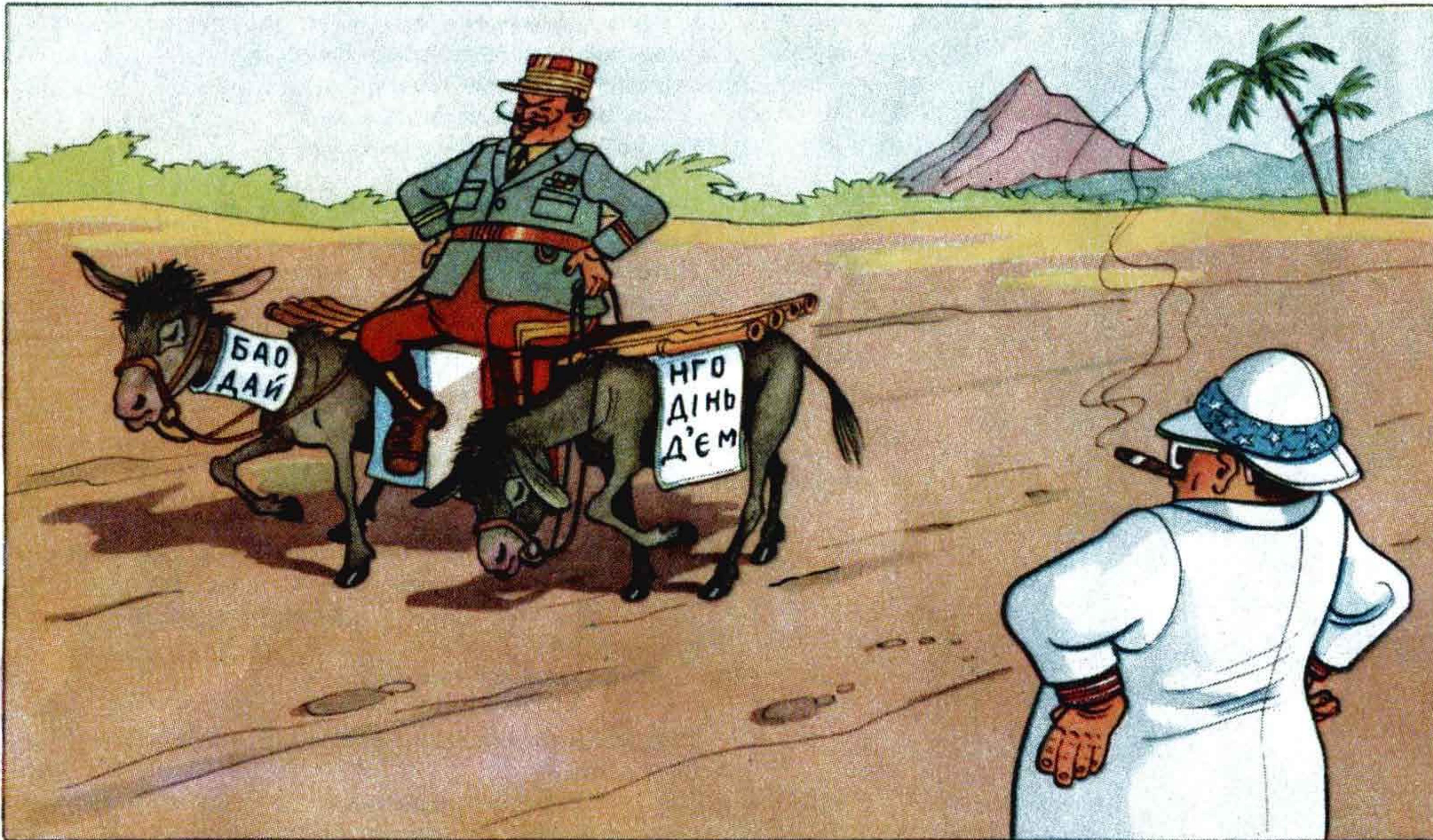
— А наприкінці місяця люди працюють без вихідних днів... — пояснили слюсарі-складальники.

Дирекція, як її послухати, невтомно бореться і за графік, і за продуктивність праці, і за технічний прогрес. Можна було б ще енергійніше боротися, якби од діла не відривали клієнти з сво

ПРИГОДА В ІНДО-КИТАІ

(Картинки без слів)

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ЯК „ПРОДАВАЛИ“ СІМСА

Думку «продати» Сімса першим подав репортер відділу пригод Фоггарті. Сімса ненавиділи за те, що він завжди намагався випити за чужий рахунок, і ще за те, що через нього двох складачів і метранпажа уже викликали для допиту до ФБР.

Фоггарті був п'яниця і до «продажу» Сімса приступив як п'яница.

— Якщо ти поставиш пляшку віскі, — сказав він, побачивши Сімса, — то я почастую тебе новиною, від якої ти ахнеш.

— Може, це якась дурниця...

— Дурниця? — удавано розсердився Фоггарті. — Слухай же, мова йде про підступи росіян.

— Про підступи росіян?! — поволі вимовив Сімс і став з зеленого жовтим. — Пляшку віскі! Швидше! — закричав він офіціанту.

Фоггарті налив півсклянки жовтуватої пекучої рідини і висмоктав її до останньої краплі.

— У моєї тітки, — почав він, — є племінник, який має великі зв'язки серед вищих воєнних кіл... в Пентагоні. Ось про що він дізнався цими днями: наприкінці травня з цього... як його... з Харкова вийшла російська флотилія в складі двадцяти двох підводних човнів, тримаючи курс на північний захід. Завдання флотилії — потай ввійти у води Атлантичного океану і круто змінити течію Гольфштрема...

— Течію Гольфштрема... — записав Сімс у своєму блокноті. — Далі!

— Якщо не буде вжито відповідних заходів, — продовжував Фоггарті голосом радіодиктора, — то найближчим часом можна чекати снігових бур у Флоріді, на Кубі і Ямайці. Все.

— Звідки, ти кажеш, вийшла флотилія? — спитав Сімс, проворно бігаючи по блокноту авторучкою.

— З Харкова.

— А де це?

— На Чорному морі, — не моргнувши оком, відповів Фоггарті.

— Чудесно. Але... але чому ж ти сам не скористаєшся з цієї інформації? — підозріло запитав Сімс.

БАНЯК І ГОРЩИК

(БАЙКА)

Баняк, звісно, металевий,
А горщик — із глини.
Ото якось на базарі
Іх разом купили
Та й на воза положили
(Іхали додому).
Почав баняк із горщиком
Сердечну розмову.
Гомоніли, бубоніли
І добре здружились —
Поки з горшка черепочки
Дрібненькі лишились.

Так француз рішив з фашистом
Дружбу зав'язати...
Як би після черепочек
Не прийшло збирати!..

Андрій ШАПОВАЛ,
пенсіонер.

м. Переяслав-Хмельницький.

ЦІВІЛІЗОВАНІ ЛЮДОЖЕРИ

Кількість африканського населення концтаборів в англійській колонії Кенії вдвічі перевищує кількість англійців, що проживають у Кенії на волі.

Англійців у Кенії живе 30 тисяч. Африканців у концтаборах — 60 тисяч. Тих, хто не хоче підкоритися колонізаторам, чинить їм опір, англійська адміністрація просто знищує.

Недавно, починаючи чергову каральну експедицію проти непокірних кенійців, начальник штабу східноафриканського військового округу генерал-майор Хейман сказав:

— Наше завдання полягає в тому, щоб довідатися, що робиться в лісах і вбити тих, кого зможемо.

Англійські дипломати-колонізатори люблять хвалитися тим, що вони несуть цивілізацію й прогрес своїм колоніальним підданцям.

А генерал-майор Хейман влучно переклав на свою людожерську мову обтічні й туманні формулювання дипломатів-колонізаторів.

Все точно й по-солдафонському одверто: оце є та цивілізація і той прогрес, який несуть англійські колонізатори своїм колоніям.

— А хто мені повірить? — заперечив Фоггарті. — Моя справа — крадіжки, автомобільні катастрофи і гангстерські операції!

Замітка про таємничий рейс російської підводної флотилії появилася у вечірньому випуску «Сонця Квінстоуна», а наступного дня рівно о десятій годині ранку на столі завідуючого відділом закордонної інформації Бойла різко задзвонив телефон.

Бойл спокійно допив кофе, витер вуса і взявся за трубку.

— Редакція «Сонця Квінстоуна»? Говорить полковник Х'юмен з...

Почувши назву установи, Бойл кашлянув.

— Хто давав вам інформацію про російську підводну флотилію? — спитав полковник Х'юмен.

— Наш співробітник Сімс, — мертвим голосом відповів Бойл.

— Де він узяв її?

— У нього є зв'язки в... е-е... у вищих воєнних колах. Так він стверджує...

— Які там зв'язки! — відрізав полковників бас, який було чути у всіх кутках кімнати. — Скажіть йому, що він бреше!

У відділі панувала зловісна тиша.

— Прошу пробачення, сер, — боязно заговорив Бойл. — Ви незадоволені цією заміткою?

— Незадоволений? — зареготав полковник Х'юмен. — Ні, чорт візьми, навпаки: дуже задоволений! Шкода тільки, що ви дозволили цій флотилії вийти з Харкова — там немає моря. Між іншим, ніхто цього перевіряті не буде... А все інше ви добре вигадали! Продовжуйте в тому ж дусі! До речі, я радив би вам захотити цього Грімса, чи як його там... Зайва пара доларів ще нікому не пошкодила. Що?

— Слухаю, сер, — улесливо відповів Бойл, і на його обличчі з'явилася широка посмішка.

— Я сам давно думав про те, щоб відзначити цього співробітника. Дуже здібний молодий чоловік, сер. Бажаю здоров'я, сер!

...Увечері, сидячи в барі і цідячи через соломинку кріжаний коктейль, Сімс повчав злощасного Фоггарті:

— Тобі ніколи не пощастиТЬ! Чому? Тому, що ти здатний віддати своє щастя за пляшку паскудного віскі...

Р. БРУСИЛОВСЬКИЙ.

Стережися!

СИР У МАСЛІ

Дуже ідилічні порядки завів на Болехівському маслосирзаводі (Станіславська область) головний бухгалтер Андрій Петрович Федорець. От хоч би й таке,— хіба це не ідилія?

...Тихий, погожий ранок. Відчиняються двері заводських цехів. Як лебіонка, в біlosніжному халаті пропливає Улита Петрівна, Федорцева дружина, пильним хазяїським оком оглядає баки з сиром... Потім з пакунком під пахвою, з двома відрами молока або сколотин в руках випливає вона з заводської брами і—городами та левадами, через тини та огорожі—тримає курс додому. Слідом за нею тупає ніжками дитя з іграшковою цеберкою в руці. Воно цікавими оченятами слідкує за метеликами, що тріпочуть барвистими крильцями серед буйної соковитої зелені, заплутується в гарбузинні і падає.

— Бряз! — котиться по стежці мальована цеберочка, і з неї випадає кусень масла, так собі невеличкий, кілограмів зо два...

Ах, яка необережна мати! Та хіба можна дитині давати такі відповідальні доручення?..

Отак і йдуть діла у Федорця: дружина відром, дитина цебром, а сам Федорець бідонами тягнуть з заводу маслосиромолочні вироби. А ті вироби є кому у Федорця їсти-пити, є кому їх літи. Десятеро свиней— троє великих і семеро малих— нагулюють сало в його господарстві. Було ще й одинадцяте, та втопилося в бакові з сироваткою, ненажерлив...

На дуже широку ногу живе головбух, просто-таки на широченну. А чому? А тому, що директора на заводі нема, не підберуть ніяк... Отож, Федорець сам і директор, і головбух, і начальник збуту та постачання. Сам керує, сам збуває, сам себе постачає.

Часто чути в Болехівському райвиконкомі:

— Що? Федорець? Хапуга! Гнати треба!..
— Так за чим же зупинка?
— Е-е... так він же не наша номенклатура, трестівська.
От звідси й ідилія...

КРУТИЙ ПОВОРОТ

У Сталінській МТС, Дніпропетровській області, трапилася аварія: вийшли з ладу два трактори. Увірвався терпець у директора МТС т. Діденка і він видав такого наказа:

«У тракторній бригаді № 13 довгий час відсутня належна трудова дисципліна і ставлення до довіреної техніки, спостерігалися систематичні випивки, що негативно позначалося на роботі. Бригадир тов. Кузьменко П. М. не зумів очолити організаційне і технічне керівництво... Через неправильні розпорядження бригадира Кузьменка були виплавлені підшипники...»

Перелічив т. Діденко всі аварії та збитки, завдані МТС «через неправильні розпорядження Кузьменка», і цим же наказом звільнив недбалого бригадира з роботи.

Другого дня терпець директора став на місце і—з'явився новий наказ: «Оформити т. Кузьменка механіком по сільськогосподарських машинах».

Вивів директор МТС бригадира на широку путь. То Кузьменко давав «неправильні розпорядження» одній бригаді, а тепер розпоряджається в п'ятнадцять. І попиячи є з ким—п'ятнадцять бригад не те, що одна. «Не зумів очолити організаційне і технічне керівництво в одній бригаді»— так зуміє очолити в п'ятнадцяти.

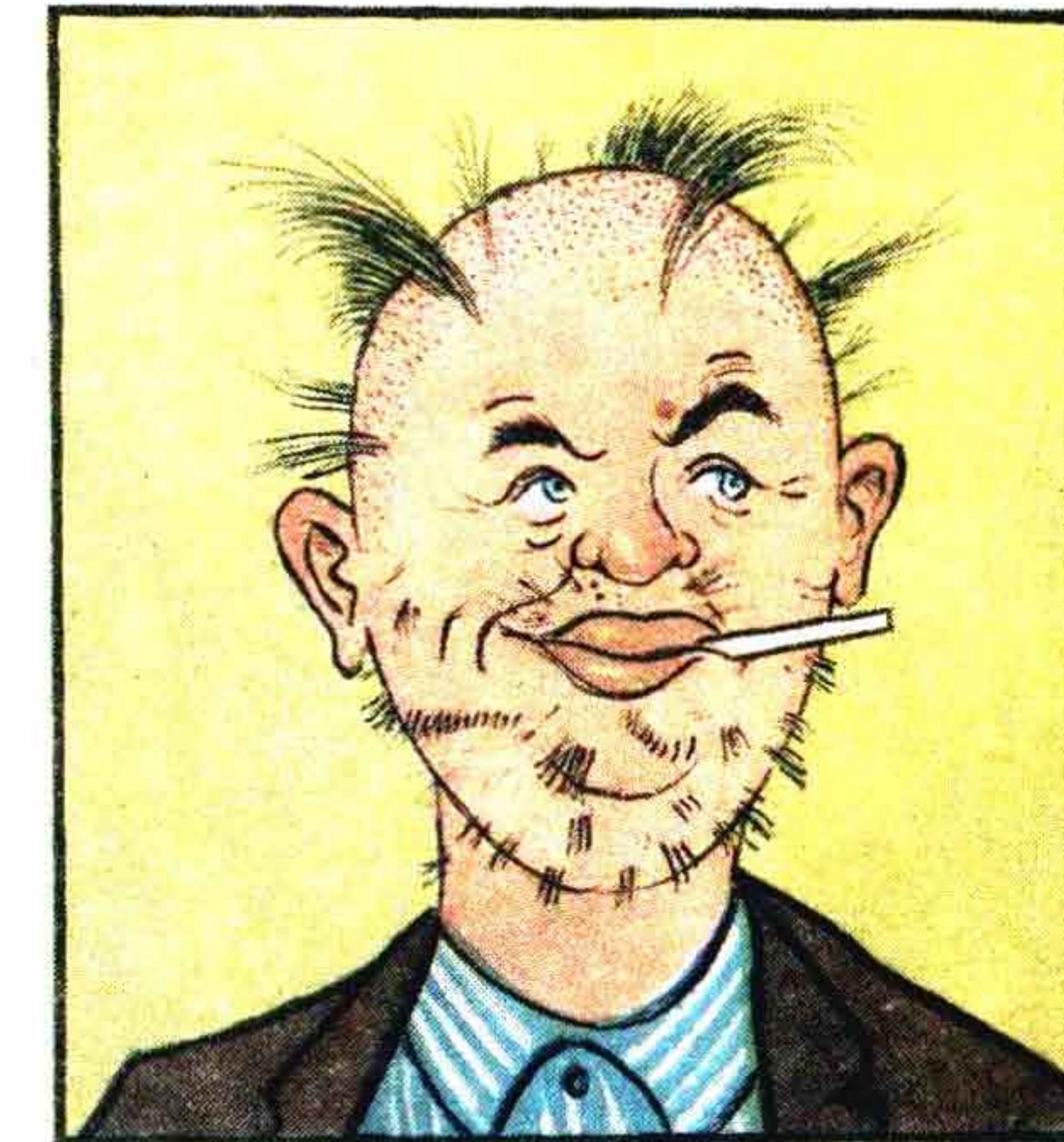
Стережись, техніко! Діденко Кузьменка вгору просуває!

Редакція випустила дев'ятнадцяту серію карикатур «На допомогу стінгазетам».

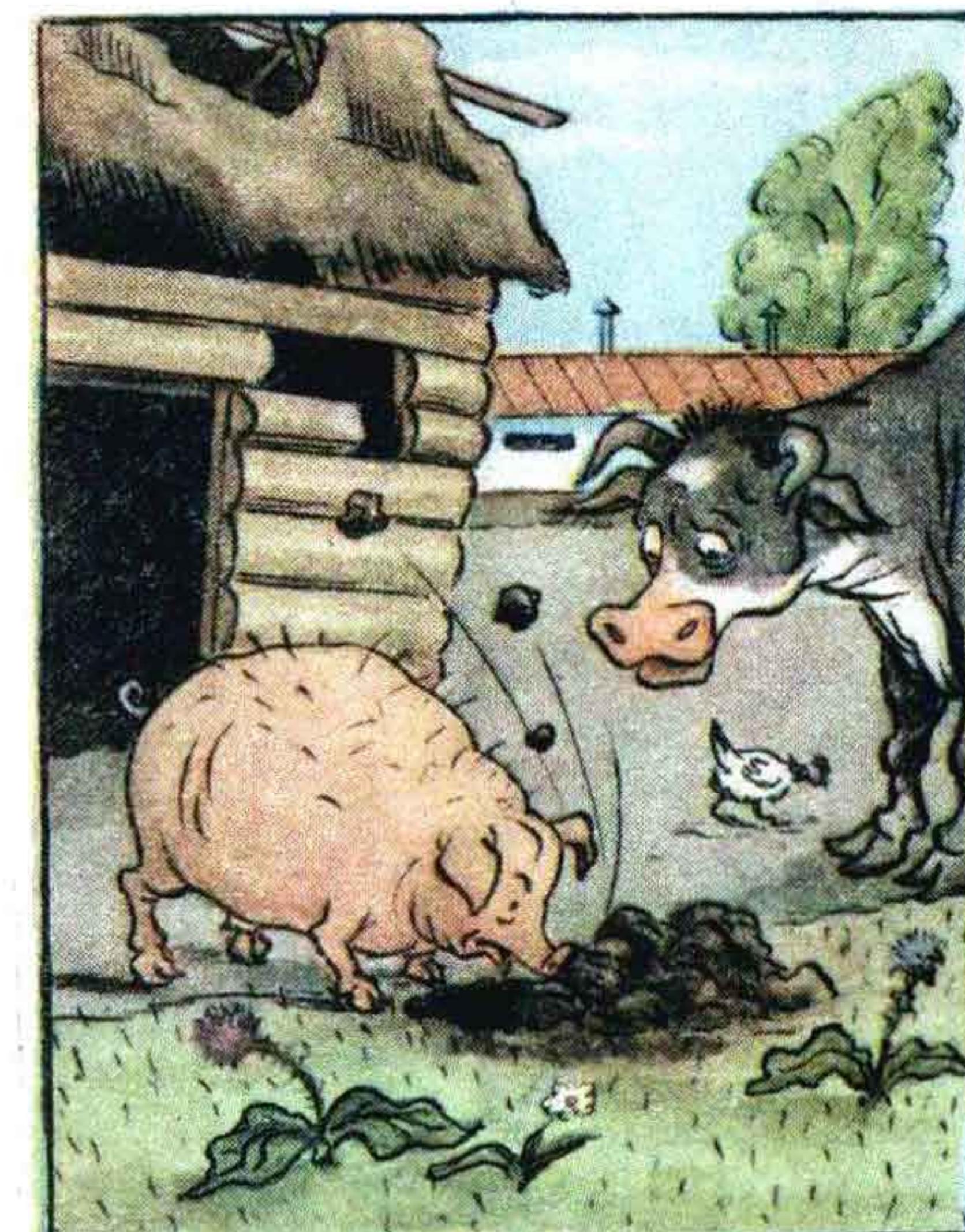
Нижче друкуємо п'ять малюнків з цієї серії.

— Чого це машина так фари витрішила?
— Містка злякалася...

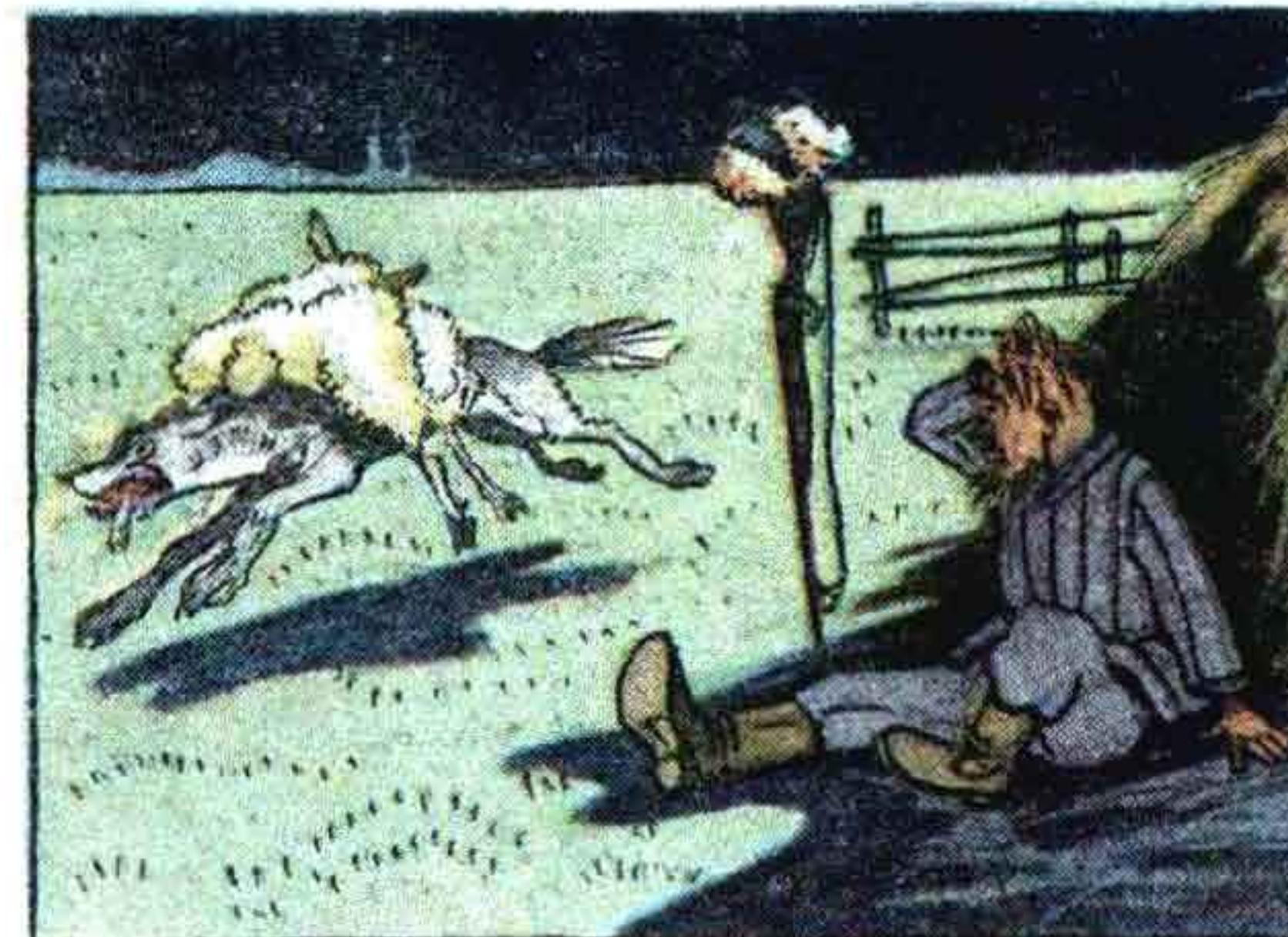
Ось яким був би наш комбайнер, якби його так стригли й брили, як він косить.

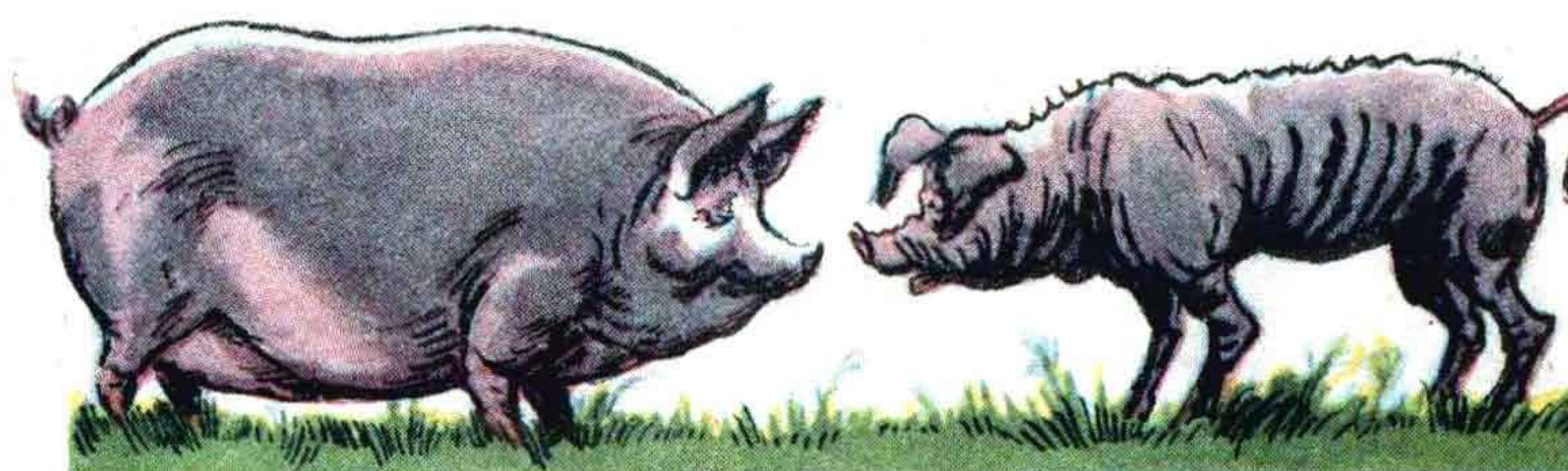
— Що ти риеш, лъхо?
— Силосну траншею, бо в нашому колгоспі з цим не поспішають.

— Така гаряча пора, а у вас нічого не готове.
— Встигнемо, не горить!

— Думав, приснилося, що вовк вівцю вкрав, а воно й справді...

— Будьмо знайомі. Я із сажа завідуючого фермою.

— А я із свиноферми.

ДОКИ ЗЙШЛО СОНЦЕ...

(БАЙКА)

Зайчисько Лева десь
критикувати посмів.
Лев визнав критику,
А потім... Зайця з'їв.

Немає Зайчика. Подумаєш біда...
Сьогодні — новина, а завтра — застаріло.
Та чутка досягла Орловоого гнізда,
І раптом сам Орел
утрутися в це діло.
Він тому Левові такого чосу дав,
Що Лев два дні стогнав!

І закричали, аж луна пішла,
Всі ті, що досі говорили тихо,
Про те, як Лев згубив Вола,
Як розірвав колючу Іжачиху.

О, як раділи всі тоді,
Що поплатився Лев за злочини й провини,
І тільки Заєць бідний не радів
З цілком відомої причини.

За справедливий суд
Орлові честь, хвала!
Ми лиш одне йому порадити б хотіли:
Хай нижче в'є гніздо.

Бо інша б річ була,
Якби чутки дійшли тривожні до Орла,
Коли ще Зайчика не з'їли.

Г. ШАХНОВИЧ.
Переклад з російської.

ПЛАКУЧА ВЕРБА

КРУГЛИЙ НУЛЬ

Буває ж таке: на Кіровоградському птахокомбінаті 459.800 курок, 91.100 гусок і 101.000 качок, нагулюючи вагу в теплі і ситості, протягом минулого року знесли... Ні, краще самі спробуйте відгадати, скільки яєць могла за рік знести отака армія птахів. Не відгадали? І не відгадаєте. Бо десь, можливо, кури, гуси і качки несуть яйця, а в Кіровграді на птахокомбінаті вони несуть круглі нули.

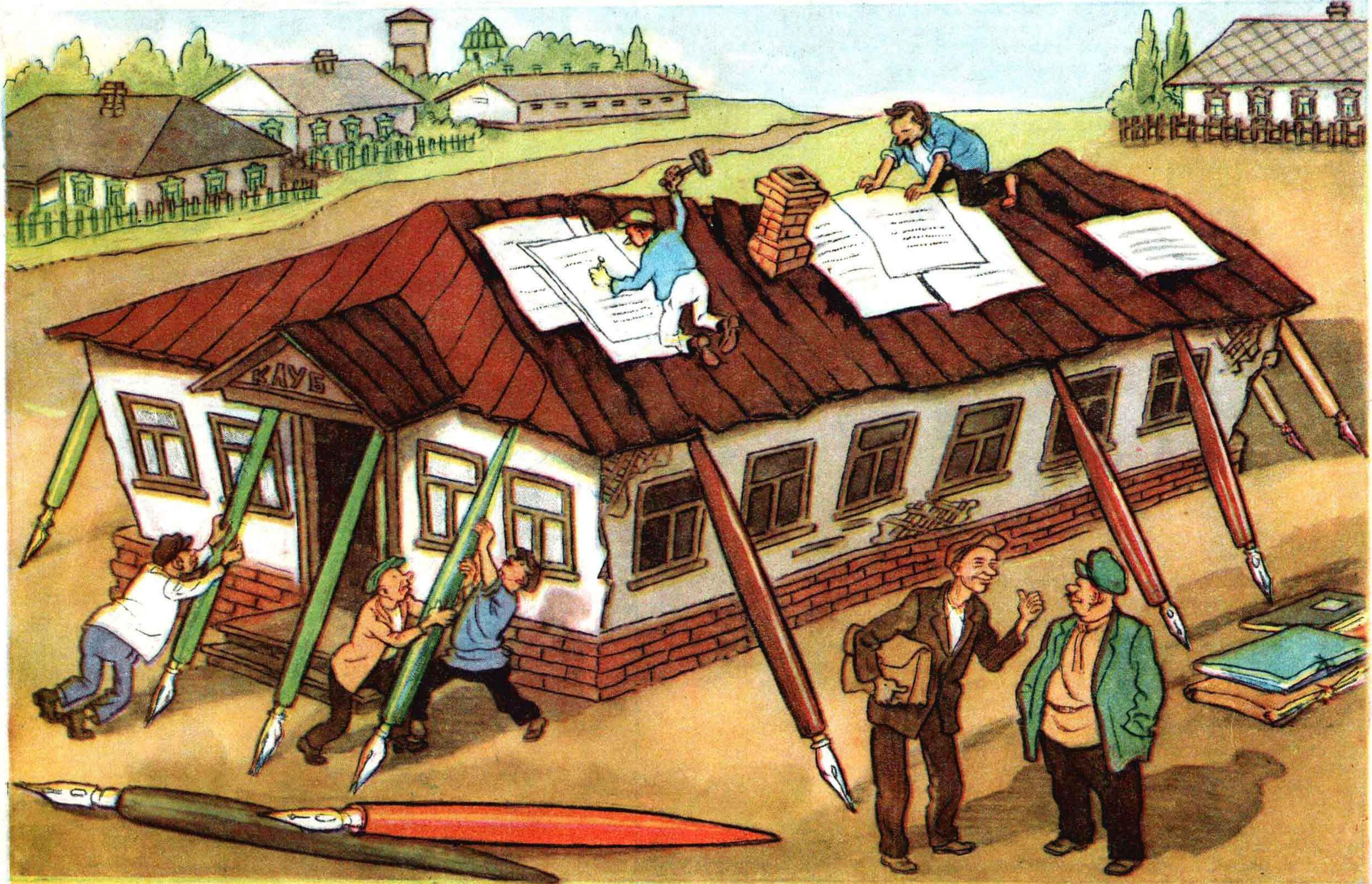
Оскільки ж нулі (навіть, коли їх дуже багато) ніякої матеріальної ваги не мають, то, розуміється, вони не змогли потрапити й у звітність. Так і значиться у бухгалтерських документах комбінату: за 1954 рік жодна курка, жодна гуска і жодна качка не знесли жодного яйця.

А от у 1955 році раптом почали нестися. Правда, сталося це тоді, коли на птахокомбінат завітала стороння людина. Такі вже примхливі птахи у цьому комбінаті — при своїх ні за що не несуть.

Так от, коли стороння людина з годинником у руці постояла біля однієї з численних кормушок птахокомбінату, вона підрахувала, що за 30 хвилин кури з цієї кормушки знесли двадцять двоє яєць.

Лише за тридцять хвилин! І тільки з однієї кормушки! Скільки ж це буде, якщо помножити??..

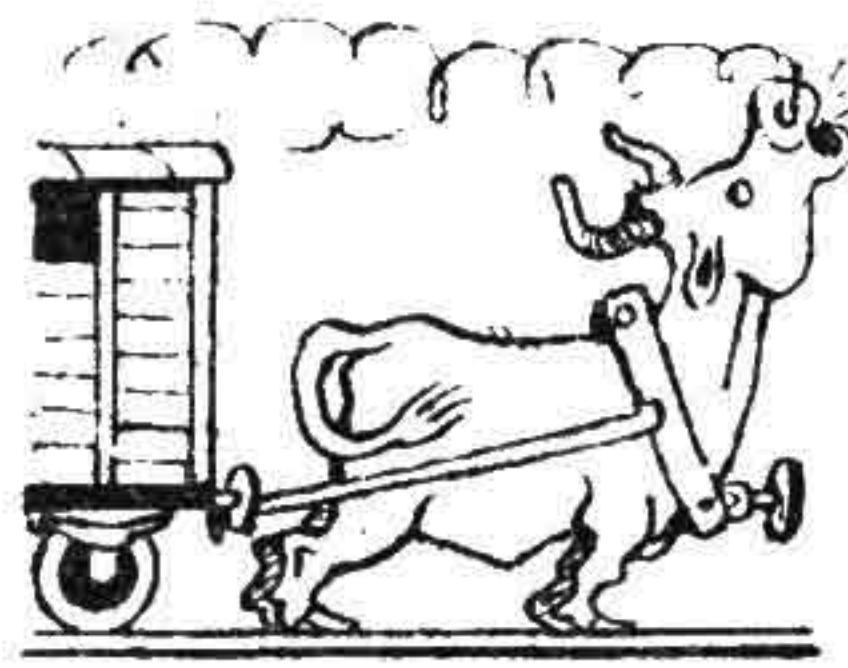
А втім, множення це зовсім не та арифметична дія, якою захоплюються директор птахокомбінату І. І. Рубльов і головний бухгалтер І. Л. Гонор. Іх, очевидно, більш цікавить віднімання й ділення...

— Тепер уже ніхто не скаже, що ми не надаємо всебічної підтримки культурно-освітнім закладам!

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Чи доводилося тобі бачити комбінований паровоз на дві кінські і дві волячі сили? Якщо не бачив, — прийді до нас на ст. Заплази, — побачиш таке диво.

Заплазький пункт «Заготзерна» щомісяця одержує і відправляє десятки навантажених вагонів. Для маневрових робіт потрібен мотовоз, а його на станції нема. Доводиться возити вагони... кіньми.

Часто буває так, що коні не в силі зрушити вагони з місця. Тоді біжимо в колгосп і ведемо воли для підряжки. Отак і конструкуюмо коневолопаромотовоз.

Зверталися ми до Котовського відділення Одеської залізниці, щоб дали мотовоза, а там відповідають:

— Возите вагони кіньми, то й возіть!

Зверталися до Одеської обласної контори «Заготзерна», а там кажуть:

— Тягаєте вагони волами, то й тягайте!

А сусідні з нами станції Жеребково та Любашівка мають по два мотовози.

Чи не знаєш, Перче, куди треба підпрягти нашого коневолопаромотовоза, щоб одержати мотовоза звичайного?

ГОЛОВАТЮК,
директор пункту «Заготзерна».

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

До тебе всі звертаються зі скаргами, а от ми, навпаки, хочемо тобі похвалитися. Хочемо повідомити, що у нас, у Буках, збудовано нову баню.

Дуже хороша баня! На будівництво її витрачено не один десяток тисяч карбованців.

Наши районні керівники торік засипали баню зерном. Коли зерно вивезли, прибув цемент. Перед районними керівниками постало питання, куди його діти, і вони швиденько знайшли для нього місце. Тепер наша баня буквально купається в цементі.

То нічого, що нам ніде купатися, — надворі літо, можна і в річці помитись. Важливо те, що великі витрати на будівництво бані повністю себе виправдали: наша баня ні літом, ні зимою не порожня. У ній завжди повно!

Я. ГРИГОРЕНКО,
Г. ШИМКО.

Буцький район,
Черкаської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Певно ти пам'ятаєш казку про діда-рибалку, який через примхи своєї баби розгнівив золоту рибку, і що з того сталося...

Вилківські рибалки з золотими рибками, правда, не мають справ. Вони ловлять дунайські оселедці. І розгнівили вони не рибку, а служителів муз і грацій.

Приїхав до нас з ласки своєї Ізмайлівський театр ім. Т. Г. Шевченка. Показав комедію «Весільна подорож». Але актори чомусь співали без музичного супроводу і танцювали «під язик».

Приїзділа одного разу до рибалок також бригада Одеської філармонії з такою беззоромною халтурою, що й писати годі.

Наши рибалки хоч і мають справу з рибами, проте замовчuvати правди не люблять. Зауважили вони і театрів, зауважили й філармонії: не халтурте!

— Ах так! — образилися вони. — Так жи до вас більше їздити не будемо.

І не їздять, гніваються.

Порадь, Перче, куди нашим рибалкам закинути сіті, щоб упіймати золоту рибку. Може, вона допоможе Ізмайлівському театрі та Одеській філармонії змінити гнів на милість і обслугжити вилківських рибалок по-справжньому, а не по-халтурному.

Т. ВАСИЛЬЄВА,
секретар Вилківського міськкому комсомолу.
Є. СЕСІАШВІЛІ,
директор Будинку культури.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Торік в селі Воловець (на Закарпатті) почали будувати нову школу. Після того, як було виведено стіни, будівельники зняли риштовання й подалися в невідомому напрямі.

— Заморожуємо будівництво на два роки, — пояснив керуючий обласним будівельним трестом т. Матвієнко.

«Заморожені» стіни, на виведення яких затрачено 150 тисяч карбованців, промокли, розкисли; їх доведеться виводити знову...

Як правило, атестати видаються тільки після закінчення школи.

Трудяг з обласного тресту, які так поставились до будівництва воловецької школи, на нашу думку, уже тепер можна атестувати, як безгосподарників і марнотратів.

Певні, що ти з нами, Перче, погодишся.

М. МАРІАШ, А. КОПИНЕЦЬ.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Знаєш приповідку про ведмедя, який з чоловіком силою мірявся. Ведмідь стиснув у лапі камінь так, що той на пісок розсипався. Тепер хитрої ведмедя розгадані — в його лапі був не камінь, а шматок черепиці, зробленої на Коломийському заводі № 8—9 Станіславського обласцівпруму. Там роблять її такою кіжкою, що вона від одного дотику розсипається.

Колгосп ім. Стефаніка, Городенківського району, придбав на цьому заводі 10 тис. штук черепиці. Третя частина її купи не держиться.

Це, мабуть, тому, Перче, що міцно тримаються купи окозамилювачі і бракороби, що зібралися у Коломії на заводі № 8—9.

Г. ЦИБА.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМОГ

★ При будівництві двоквартирного будинку для керівників Запорізького БМУ «М'ясохолодпромбуду» Цеунова та Гольдшмідта було витрачено майже тричі більше грошей, ніж передбачалося кошторисом. Про це розповідалося у фейлетоні «Хата скраю» (Перець № 4).

Як повідомив редакцію головний контролер Міністерства держконтролю СРСР по Міністерству промисловості м'ясних і молочних продуктів СРСР т. Єгоров (м. Москва), Міністерством держконтролю СРСР було проведено перевірку роботи Запорізького БМУ тресту «М'ясохолодпромбуду». Після перевірки «Головм'ясомолбуд» Міністерства промисловості м'ясних і молочних продуктів СРСР вивдав наказа, за яким начальникові Запорізького БМУ Цеунову за порушення будівельних правил, фінансової дисципліни і здорожування будівництва оголошено сувору догану з попередженням, а головному бухгалтерові Древалю — сувору догану.

Керуючому трестом «М'ясохолодпромбуду» т. Крилову запропоновано поселити у новому будинку ще й інших працівників БМУ, ущільнювши Цеунова й Гольдшмідта.

★ Восени минулого року під час молотби в колгоспі імені Леніна (Головнянський район на Волині) спалахнула пожежа, яка завадила колгоспові збитків на 11.652 карбованці. Пожежа виникла з вини директора МТС т. Щеденка, який, всупереч правилам противаженої охорони, наказав зняти з труби локомобіля і скровлювача. Про це колгоспники написали до Перца. При перевірці цей факт ствердився.

Народний суд, розглянувши справу, ухвалив стягнути з директора МТС т. Щеденка на користь колгоспу 11.652 карбованці.

★ У листі, що надійшов до редакції, повідомляється про зловживання працівниками Знам'янської автотранспортної контори.

Як повідомив керуючий Кіровоградським облавтотрестом т. Зайцев, усі факти перевірки ствердилися.

За порушення фінансової та касової дисципліни начальника контори Осауленка, старшого бухгалтера Багату, квиткового касира Гончарук з роботи знято. Матеріали про них передано слідчим органам.

★ Голова колгоспу імені Шверника (Андрієво-Іванівський район, Одеської області) Юрко систематично пиячив, розвалював трудову дисципліну в колгоспі, допустив падіж свиней. Колгоспники написали про це листа до редакції. Перевіркою факти ствердилися.

Рішенням бюро Андрієво-Іванівського району партії Юрка виключено з партії і на звітно-виборних зборах з посади голови колгоспу знято.


Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 13 (312) (на українському языку). Підписано до друку 27. VI. 1955 р. Папір 70×108^{1/8}=0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 10953 Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2542. Тираж 150.000 прим.

Консерватор. — Заховай цього ко-
жуха, Джон, до наступних виборів.